

Arrest

nr. 196 474 van 12 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 september 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 november 2016 met refertenummer 65 464.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 27 januari 2008 België binnen en dient een eerste asielaanvraag in op 28 januari 2008.

Op 16 mei 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 16 051 van 18 september 2008 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Tussen 10 oktober 2008 en 8 juli 2009 dient verzoeker vervolgens nog elf asielaanvragen in.

In al deze aanvragen worden telkens beslissingen genomen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 21 oktober 2009 (datum registratie 26 oktober 2009) dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 januari 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 29 juli 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of een aanvulling op zijn eerste aanvraag.

Op 11 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 23 oktober 2009 ongegrond wordt verklaard.

Op 18 december 2012 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 19 december 2012 geeft de arts-adviseur haar advies.

Op 7 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 23 oktober 2009 ongegrond wordt verklaard.

Op 14 juni 2013 wordt ook deze beslissing ingetrokken.

Op 14 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvragen ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 26 oktober 2009 en 29 juli 2011 onontvankelijk worden verklaard.

Op 14 januari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen worden aangevochten in de zaak met het rolnummer 127 032.

Op 21 juni 2013 geeft de arts-adviseur haar advies.

Op 26 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 23 oktober 2009, ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 149 033.

Op 26 juni 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 149 914.

Op 20 februari 2014 dient verzoeker een dertiende asielaanvraag in.

Op 24 maart 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 23 april 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Op 5 mei 2014 dient verzoeker een veertiende asielaanvraag in.

Op 28 mei 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 6 juni 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Op 1 juli 2014 dient verzoeker een vijftiende asielaanvraag in. Op 15 juli 2014 wordt beslist dat deze aanvraag in overweging wordt genomen.

Op 12 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13^{quinq}ues).

Bij arrest van de Raad nr. 152 643 van 16 september 2015 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 14 november 2015 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 december 2015 (verzonden op 6 januari 2016) dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 januari 2016 (vermeld wordt: 2015) geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 18 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 14 november 2015 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 192 139.

Op 20 januari 2016 dient verzoeker een zestiende asielaanvraag in.

Op 17 maart 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 173 642 van 29 augustus 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 15 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 28 december 2015 onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2015 werd ingediend door :

A. G., S. Q. (R.R.: xxx) nationaliteit: Afghanistan geboren te S. op (...)1973 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 28.01.2008 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 18.09.2008 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Vervolgens vroeg betrokkene meerdere malen asiel aan, meer bepaald op 10.10.2008, 27.01.2009, 02.03.2009, 09.03.2009, 30.03.2009, 22.04.2009, 11.05.2009, 25.05.2009, 03.06.2009, 23.06.2009 en 08.07.2009. Al deze asielaanvragen werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dit op respectievelijk 21.10.2008, 26.02.2009, 06.03.2009, 23.03.2009, 16.04.2009, 05.05.2009, 18.05.2009, 28.05.2009, 17.06.2009, 02.07.2009 en 19.10.2009. Een dertiende en een veertiende asielaanvraag werd ingediend op respectievelijk 20.02.2014 en 05.05.2014. Deze beslissingen werden niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen (CGVS) op respectievelijk 24.03.2014 en 28.05.2014. Een vijftiende asielaanvraag werd ingediend op 01.07.2014. Deze aanvraag werd in overweging genomen door het CGVS, doch 16.09.2015 werd aan betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd door de RVV. Tenslotte diende betrokkene op 20.01.2016 een zestiende asielaanvraag in, dewelke op 17.03.2016 opnieuw niet in overweging werd genomen door het CGVS. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep maar de RVV verwierp het beroep op 29.08.2016.

Verder diende betrokkene een aanvraag art. 9ter in op 23.10.2009. Deze aanvraag werd op 26.06.2013 ongegrond verklaard, hem betekend op 21.02.2014. Een aanvraag op basis van art. 9bis werd ingediend op 26.10.2009 en 29.07.2011. Deze aanvragen werden afgesloten met een onontvankelijke beslissing op 14.01.2013, hem betekend op 11.03.2013. Een tweede aanvraag art. 9ter, ingediend op 14.11.2015, werd op 18.01.2016 onontvankelijk verklaard.

Betrokkene verklaart medische problemen te hebben. Ter staving legt betrokkene medische attesten voor.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het eerste medisch attest werd opgesteld op 19.10.2015.

Bijgevolg kunnen we concluderen dat dit attest reeds werd voorgelegd bij de laatste aanvraag art. 9ter, ingediend op 14.11.2015. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 18.01.2016 en bijgevolg werden de medische elementen vermeld in dit attest reeds behandeld. Het tweede voorgelegde medisch attest is niet gedateerd maar blijkt een aanvulling op het eerste attest te zijn. Verder dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet vermelden dat betrokkene omwille van zijn medische problemen in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen en om alzo in zijn land van herkomst via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene geen recente medische attesten voorlegt waaruit zou blijken dat hij momenteel nog steeds medische problemen zou hebben. Dit element wordt bijgevolg niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om zijn aanvraag daar te doen, inhoudt dat zijn leven in gevaar zou komen omdat hij vreest vervolgd te worden of minstens onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven aangezien het slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beweert verder dat hij de voorwaarden vervult en zich dus ook in een identieke situatie bevindt als de mensen die een regularisatie indienden op basis van de wet van 22.12.1999. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de wet van 22.12.1999 een enige en unieke operatie was. Bijgevolg zijn de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980. Verder is het aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze

vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf individueel onderzocht.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2008 in België, heeft Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd, behaalde een attest van inburgering, is werkwillig en heeft een vriendenkring opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 28 oktober 2016 dient verzoeker een zeventiende asielaanvraag in.

Op 20 december 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 30 december 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest van de Raad nr. 185 140 van 5 april 2017 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 19 april 2017 wordt aan verzoeker een verlenging toegestaan van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 29 april 2017

Op 20 april 2017 dient verzoeker een achttiende asielaanvraag in.

Op 16 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten opzichte van verzoeker een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 22 mei 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijke bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker die hij ingediend heeft op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

Verder verwijst verweerder naar de verschillende asielprocedure die verzoeker ingediend heeft en in België en de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 ter vv.

Verweerder verwijst naar het medische attest en ze stelt dat dit attest al voorgelegd was bij de laatste aanvraag artikel 9ter vv. EN dat deze aanvraag onontvankelijk verklaard was op 18.01.2016. Bijgevolg werden de medische elementen vermeld in dit attest reeds behandeld.

Het tweede voorgelegde medische attest is niet gedateerd maar blijkt een aanvulling op het eerste attest te zijn.

Verder dient er opgemerkt te worden dat deze attesten niet vermelden dat betrokkene omwille van zijn medische problemen in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen en om alzo in zijn land van herkomst via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene geen recente medische attesten voorlegt waaruit zou blijken dat hij momenteel nog steeds medische problemen zou hebben. Dit element wordt bijgevolg niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker is helemaal niet eens met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker kampt met zeer zware psychologische problemen en hij wordt sinds 2010 op een zeer intensieve wijze behandeld door de psychiaters.

Verzoeker heeft een zeer gedetailleerde attesten voorgelegd over deze behandeling tijdens zijn aanvraag 9ter vv en aanvraag 9 bis vv.

Het is zeer kort door de bocht te stellen dat iemand die sinds 2010 onder intensieve behandeling is voor zijn psychische problemen dat die persoon niet meer ziek is. Verzoeker heeft in november 2015 zeer gedetailleerde medische stukken voorgelegd waardoor geen enkele redelijk mens twijfel zal hebben dat hij ziek en zorgbehoevend is.

De code 207 van verzoeker was opgeheven door de Fedasil juist omwille van het feit dat hij zeer ziek is. De arbeidsrechtbank Antwerpen heeft de OCMW Antwerpen veroordeeld tot de betaling van leefloon aan verzoeker, juist omwille van het feit dat verzoeker zeer ziek is.

Verweerder doet alsof ze deze feiten niet kent en ze stelt dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheid. Ze stelt dat deze aanvraag in het land van herkomst moet ingediend worden.

Verweerder is zelfs niet op de hoogte dat er geen ambassade van België in Afghanistan operationeel is. Afghanen moeten naar de ambassade van België in Pakistan gaan. Gezien de laatste gevechten in de grens tussen Afghanistan en Pakistan is de relatie tussen deze twee landen enorm verzuurd.

Afghanen worden heel hard aangepakt door de Politie in Pakistan.

Verzoeker heeft geen geld om eten te kopen, laat staan reiskosten betalen om naar Pakistan te gaan en dan de aanvraagkosten en bijkomende kosten aan FedEx betalen.

Verweerder is zeer goed op de hoogte van deze problemen maar doet alsof er niets aan de hand is. OF hoopt ze dat Uw Raad en de raadsman van verzoeker niet op de hoogte zijn van deze problemen.

Nog erger: Verweerder stelt dat verzoeker geen begin van bewijs voorgelegd heeft voor deze bewering.

Is de hieronder staande feiten geen begin van bewijs?

Het feit dat verzoeker zwaar ziek is

Het feit dat hij geen geld heeft om eten te kopen

Het feit dat hij meer dan 8 jaar niet meer in het land van herkomst woont

Het feit dat er geen Belgische ambassade in Afghanistan is

He feit dat Afghanen naar Pakistan moeten gaan om dergelijke aanvragen in te dienen

Het feit dat deze weg zeer gevaarlijk is omdat overal Taliban aanwezig zijn

Het feit dat Afghanen in Pakistan hard aangepakt worden door de politie en de bevolking

Verzoeker is niet akkoord met de beslissing van verweerder en hij meent dat zijn aanvraag ontvankelijk dient beschouwd te worden.

De motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren is niet afdoende en is in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Men kan deze aanvraag in België indienen indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (R.v. St., nr. 56146; R.v.St nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962? 11 juli 1996, T.Vreemd. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Het feit dat in Afghanistan geen ambassade van België bestaat en verzoeker naar Pakistan, een land waar de Afghanen op dit moment hard aangepakt worden door de autoriteiten, moet gaan is een buitengewone inspanning, wetend dat hij ziek en arm is. Wetend dat de weg naar Pakistan zeer gevaarlijk is omwille van Taliban.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker meent dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verweerder dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing. Verweerder heeft zich schuldig gemaakt aan knip - plak werk zonder na te gaan of in Afghanistan de ambassade van België operationeel is.

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren. Verzoeker is van oordeel dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker diende een regularisatieaanvraag in en verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk. Verzoeker begrijpt niet waarom de ene regularisatieaanvraag onontvankelijk en de andere onontvankelijk verklaard wordt. Het gaat nochtans - onder dezelfde omstandigheden - over de dossiers van de vreemdelingen die 4 - 5 jaar in België gewoond hebben. De situatie van verzoeker is nog zorgwekkender door het feit dat hij zwaar ziek en zeer arm is.

Het feit dat verzoekers aanvraag 9ter verworpen is mag geen vrije brief zijn voor verweerder om bij de beslissing tot onontvankelijkheid van een regularisatie op basis van artikel 9bis vv geen rekening te houden met deze psychiatrische problemen.

Dit is een buitengewone inspanning die verweerder van verzoeker verwacht wetend dat hij amper in staat is om zich draaiend te houden in België, laat staan in Afghanistan en Pakistan.

Dit lijkt op een situatie waarin in het Romeinse rijk een Romeinse keizer op willekeurige wijze oordeelde over het leven en de dood van de mensen.

Verzoeker meent dat verweerder het gelijkheidsbeginsel geschonden heeft. Hij meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waarvoor de gegrondheid van zijn aanvraag diende onderzocht te worden.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de bestreden beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf, zijn ziekte en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat hij minstens motiveert waarom de integratie en langdurig verblijf van verzoekers, naast zijn medische toestand waarmee verweerder helemaal geen rekening gehouden heeft, geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door zo te handelen kan verweerder alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen. Men dient rekening te houden met het geheel van elementen die aangehaald zijn door de verzoekers.

Verzoeker heeft nagelaten om aan te halen dat in Afghanistan geen ambassade van België operationeel is. Maar van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat ze op de hoogte is van dit feit.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"De verweerdende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen."

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsvergunning...

Dit is... geen afdoende draagkrachtige motivering."

Hieruit blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Verweerder moet motiveren waarom integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwd integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het onontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?

Dit is een schending van de wet van 29.07.1991 van de formele motiveringsplicht.

Zoals uit het bovenvermelde blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker.

Verzoeker heeft het recht om te wachten op een arrest van uw Raad in zijn procedure inzake de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Door de duur EN de aard van deze procedure, zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden ontstaan en wordt de ratio legis van artikel 9bis geschonden door hier geen rekening te houden.

Verweerder heeft blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoeker meer dan 8 jaar niet meer in het land van herkomst woont.

Hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst waar meer dan 8 jaar niet meer gewoond heeft.

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet na 8 jaar verblijf in België kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en mensonwaardige behandelingen of straffen."

Verzoeker kan niet terugkeren naar het land van herkomst en het is niet redelijk dat verweerder verwacht van verzoeker om zijn leven en psychische integriteit in gevaar te brengen, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Verzoeker bevindt zich in buiten gewone omstandigheden daar een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verzoeker is ernstig ziek en een regelmatige opvolging door een psychiater is noodzakelijk. Hij kan deze behandeling in zijn land van herkomst niet krijgen.

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel door geen rekening te willen houden met deze medische problemen.

A.M.M.M. Bros omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten - en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase fen de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. (Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginnelsen van behoorlijke bestuur", Die Keu re, 2006, p. 102).

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoeker ernstig ziek is.

Verweerder schendt eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Dit wil zeggen dat de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19).

Indien verweerder van mening is dat hij geen rekening dienen te houden met de medische toestand van verzoekster, dient hij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoeker kan niet uit de bestreden beslissing afleiden waarom verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker ernstig ziek is en dit een buitengewone omstandigheid vormt. Het louter verwijzing naar de beslissing van verweerder in de aanvraag 9ter mag geen vrije brief zijn voor verweerder om in zijn beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag 9bis geen rekening te houden met deze psychiatrische problemen.

Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoekers heeft onderzocht.

Bijgevolg:

Verzoeker is van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis.<W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007>

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken] 1;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Verzoeker is van mening dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter indient.

Als verweerder aan de lokale verankering van verzoeker twijfelde dan dienden hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin verweerder niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (artikel 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie - aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisatie kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie - aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Verzoeker meent dat in dit dossier de staatssecretaris of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl. het feit dat verzoeker zijn aanvraag in Afghanistan zou hebben kunnen indienen.

De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.

Uit wat voorafging blijkt dus dat dit dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen.

Verzoeker meent dat indien hij gehoord zouden geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat hij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich heeft volledig aangepast in onze samenleving.

Verzoeker is terecht van oordeel dat hij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Hij meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart verweerder de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van state, zou de minister, in zijn discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het is voor verzoeker niet duidelijk waarom verweerder hier geen rekening mee houdt in zijn beslissing. Indien verweerder van mening is dat deze criteria niet van toepassing is op verzoeker, dient hij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien hij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikt om deze toe te passen.

Zo schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel daar hij tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

Verweerder dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten hebben gepleegd en de medische toestand van verzoeker.
Dat dit middel gegrond is.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt het niet eens te zijn met de motivering omtrent de medische motieven en stelt dat hij attesten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij kampt met zware psychologische problemen. Het zou niet redelijk zijn te stellen dat hij niet meer ziek is, terwijl hij in november 2015 gedetailleerde stukken zou hebben voorgelegd waaruit blijkt dat hij ziek en zorgbehoevend is. Het bestuur lijkt niet op de hoogte te zijn van het feit dat er geen ambassade van België in Afghanistan operationeel is. Hij zou geen geld hebben om te reizen naar Pakistan. Hij zou wel degelijk een begin van bewijs hebben voorgelegd, waaruit blijkt dat hij geen geld heeft om eten te kopen, hij meer dan 8 jaar niet meer in zijn herkomstland heeft gewoond en de weg naar Pakistan zeer gevaarlijk is door de Taliban. Hij begrijpt niet waarom de elementen van integratie en verblijf niet aanvaard werden. Volgens hem diende zijn dossier te worden voorgelegd aan de Commissie van advies voor vreemdelingen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat met betrekking tot de medische elementen uitvoerig gemotiveerd werd in de bestreden beslissing. Er werd vooreerst gewezen op de door verzoeker ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de laatste aanvraag, ingediend op 14 november 2015 op 18 januari 2016 onontvankelijk werd verklaard. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tegen voormelde beslissing een beroep tot nietigverklaring indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat thans nog hangende is. Het komt aan verzoeker dan ook toe het arrest dienaangaande van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af te wachten. Huidig beroep is enkel gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 15 september 2016 en kan niet aangewend worden tegen de beslissing van 18 januari 2016.

In de beslissing werd vervolgens ingegaan op de aangehaalde medische problemen en geoordeeld wat volgt:

“(…) Betrokkene verklaart medische problemen te hebben. Ter staving legt betrokkene medische attesten voor. Vooreerst dient erop gemerkt te worden dat het eerste medisch attest werd opgesteld op 19.10.2015. Bijgevolg kunne we concluderen dat dit attest reeds werd voorgelegd bij de laatste aanvraag art; 9ter, ingediend op 14.11.2015. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 18.01.2016 en bijgevolg werden de medische elementen vermeld in dit attest reeds behandeld. Het tweede voorgelegde medisch attest is niet gedateerd maar blijkt een aanvulling op het eerste attest te zijn. Verder dient er opgemerkt te worden dat deze attesten niet vermelden dat betrokkene omwille van zijn medische problemen in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen en om alzo in zijn land van herkomst via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene geen recente medische attesten voorlegt waaruit zou blijken dat hi momenteel nog steeds medische problemen zou hebben; Dit element wordt bijgevolg niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.(…)”

Waar verzoeker betoogt het niet eens te zijn met de motivering omtrent de medische motieven en stelt dat hij attesten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij kampt met zware psychologische problemen, toont hij niet aan dat het bestuur de door hem bijgevoegde medische attesten op verkeerde wijze zou hebben beoordeeld. Hij betwist immers niet dat die medische attesten werden voorgelegd in het kader van zijn aanvraag 9ter. Bovendien betwist hij evenmin dat hieruit geen onmogelijkheid tot reizen blijkt.

M.b.t. medische elementen die reeds werden aangehaald in een 9ter aanvraag en opnieuw worden voorgelegd in het kader van een 9bis, stelt artikel 9bis §2, 4° van de vreemdelingenwet wat volgt:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Gelet op voorgaande is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat de medische problemen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd in de beslissing geenszins gesteld dat hij niet meer ziek is, doch wel gemotiveerd dat hij geen recente medische attesten heeft voorgelegd waaruit zou blijken dat hij momenteel nog steeds medische problemen zou hebben. Ook dit wordt door verzoeker niet betwist.

Waar hij het bestuur verwijt niet ingegaan te zijn op de afwezigheid van ambassade in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat hij dit element zelf niet heeft aangehaald in zijn aanvraag van 28 december 2015. Van het bestuur kan niet verweten worden niet te motiveren omtrent die elementen die de aanvrager zelf niet opwerpt in de aanvraag. Het komt immers aan de aanvrager zelf toe om een duidelijke en precieze uiteenzetting te geven van die elementen die volgens hem beschouwd kunnen worden als buitengewone omstandigheden daar die elementen het onmogelijk maken de aanvraag in te dienen van uit het herkomstland.

Waar verzoeker thans voor het eerst voorhoudt dat hij niet zou kunnen reizen naar Pakistan, beperkt hij zich tot een louter hypothetische bewering, die niet kan worden weerhouden.

De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers: “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-ccce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoeker apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

“De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.” (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)

“De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is echter in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In het licht van deze vaste rechtspraak maakt de verzoekende partij dan ook de door haar opgeworpen schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk, waar zij stelt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing haar hebben en houden zou moeten achterlaten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen. Het motief dat: “De overige elementen (betrokkene zou haar land verlaten hebben omwille van de slechte leefomstandigheden, zou geïntegreerd zijn, zou werkwilbig zijn, zou Nederlandse lessen hebben gevolgd en de Belgische normen respecteren) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek dus niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.” kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat de verwerende partij haar belangen en die van de Belgische Staat niet zou afgewogen hebben, en dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat de door haar ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 125.579 d.d. 13 juni 2014)

Verzoeker maakt tenslotte niet aannemelijk dat het bestuur verplicht was om een advies in te winnen bij de Commissie van advies voor vreemdelingen.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen werden veronachtzaamd bij het nemen van de beslissing en evenmin als zou zij genomen zijn op grond van een verkeerde voorstelling van feiten.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een

verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.3.3. In zijn aanvraag van 28 december 2015 heeft verzoeker het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- het is voor verzoeker gevaarlijk en praktisch niet haalbaar om terug te keren naar zijn land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen;
- het centrum van verzoekers belangen ligt in België nu hij hier verblijft sinds 2008, hij heeft een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 van het EVRM;
- de duur van het verblijf en de integratie kunnen als uitzonderlijke omstandigheden worden beschouwd als ze terug te vinden zijn met andere elementen, in hoofde van verzoeker is er wel degelijk een combinatie van elementen;
- verzoeker verblijft sinds 7 jaar in België en heeft zich goed geïntegreerd;
- hij bevindt zich in een identieke situatie als de mensen die een aanvraag indienden op grond van de wet van 22 december 1999 en vervult de voorwaarden;
- verzoeker terugsturen naar zijn land van herkomst om hem zijn aanvraag daar te laten indienen, houdt in dat zijn leven in gevaar komt omdat hij vreest vervolgd te worden of onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en houdt geen rekening met het feit dat hij al meer dan acht jaar niet meer in zijn land van herkomst woont, dat het centrum van zijn belangen in België ligt, dat zijn asielprocedure hangende is en hij ook een hangende aanvraag heeft op grond van medische elementen;
- door verzoeker terug te sturen naar een land waar hij zich moeilijk kan aanpassen en waar hij gemarginaliseerd zal worden omdat hij anders is, zal artikel 3 van het EVRM worden geschonden;
- uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de ongemakken voor verzoeker niet in verhouding staan tot het doen en de gevolgen van de administratieve handeling, een terugkeer naar zijn land van herkomst zou voor hem buitengewoon nadelig of dodelijk zijn;
- het is praktisch onmogelijk en onmenselijk om verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst temeer hij sedert 2009 ononderbroken in België verblijft;
- het is onwenselijk voor verzoeker om in dit stadium van integratie gedwongen te moeten terugkeren naar zijn geboorteland, dit zou voor verzoeker een zware klap betekenen met onomkeerbare gevolgen, te meer daar hij onder behandeling is voor zijn psychologische problemen, het is praktisch onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit zijn thuisland;
- verzoeker wijst op rechtspraak van de Raad van State om aan te duiden dat rekening moet worden gehouden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft opgebouwd in België;
- verzoeker heeft sinds zijn aankomst geprobeerd om zo snel mogelijk de taal te leren, een opleiding te volgen en werk te vinden, hij heeft er dus alle belang bij om de aanvraag vanuit België te kunnen doen.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.3.4. Verzoeker voert in het middel aan dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Inzake de medische attesten voert hij aan dat het zeer kort door de bocht is te stellen dat iemand die sinds 2010 onder intensieve behandeling is voor psychische problemen, niet meer ziek is. Verzoeker wijst erop dat Fedasil de code 207 opgeheven heeft en dat het OCMW van Antwerpen werd veroordeeld tot betaling van een leefloon aan verzoeker juist omdat hij ziek en zorgbehoevend is. Verzoeker voert aan dat er in Afghanistan geen Belgische ambassade operationeel is zodat hij zich naar Pakistan zal moeten begeven maar gezien de gevechten in de grens tussen Afghanistan en Pakistan is de relatie tussen deze landen verzuurd. Verzoeker heeft geen geld om eten te kopen, om naar Pakistan te reizen en dan de aanvraagkosten en bijkomende kosten aan de koerierdienst te betalen. Verzoeker meent dat hij wel een begin van bewijs heeft voorgelegd van al de feiten.

Verzoeker voert de schending van het gelijkheidsbeginsel aan omdat andere vreemdelingen die vier of vijf jaar in België verbleven, wel geregulariseerd zijn.

Het feit dat verzoekers aanvraag tot medische regularisatie werd verworpen mag geen reden zijn voor de verwerende partij om bij huidige bestreden beslissing geen rekening te houden met verzoekers psychiatrische problemen.

Verzoeker stelt dat hij uit de bestreden beslissing niet kan afleiden waarom zijn langdurig verblijf, zijn ziekte en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken en waarom ze niet leiden tot regularisatie. De verwerende partij moet volgens verzoeker motiveren waarom de integratie en het langdurig verblijf van verzoeker, naast zijn medische toestand, geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Er werd geen rekening gehouden met het geheel van elementen. Verzoeker meent dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat niet wordt gemotiveerd waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Verzoeker voert aan dat hij mag wachten op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat door de duur en de aard van deze procedure er buitengewone omstandigheden zijn en dat de *ratio legis* van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt geschonden door hiermee geen rekening te houden.

Verzoeker acht het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat niet werd onderzocht of verzoeker na acht jaar verblijf in België kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt waardoor er een schending zou zijn van artikel 3 van het EVRM indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker wijst erop dat hij ernstig ziek is en regelmatige opvolging door een psychiater nodig heeft, door hiermee geen rekening te houden werden de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Verzoeker meent dat, indien de verwerende partij van mening is dat geen rekening moet worden gehouden met de medische toestand van verzoeker, dit uitgebreid moet gemotiveerd worden.

Verzoeker is de mening toegedaan dat, bij twijfel over zijn lokale verankering, hij diende te verschijnen voor de commissie van advies.

Verzoeker verwijst opnieuw naar het gelijkheidsbeginsel en stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, met name een prangende humanitaire situatie. Verzoeker stelt dat als de verwerende partij van mening was dat de criteria van deze instructie niet van toepassing waren op verzoeker, zij diende te motiveren waarom.

2.3.5. Inzake de medische toestand van verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Verder diende betrokkene een aanvraag art. 9ter in op 23.10.2009. Deze aanvraag werd op 26.06.2013 ongegrond verklaard, hem betekend op 21.02.2014. Een aanvraag op basis van art. 9bis werd ingediend op 26.10.2009 en 29.07.2011. Deze aanvragen werden afgesloten met een onontvankelijke beslissing op 14.01.2013, hem betekend op 11.03.2013. Een tweede aanvraag art. 9ter, ingediend op 14.11.2015, werd op 18.01.2016 onontvankelijk verklaard.

Betrokkene verklaart medische problemen te hebben. Ter staving legt betrokkene medische attesten voor.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het eerste medisch attest werd opgesteld op 19.10.2015. Bijgevolg kunnen we concluderen dat dit attest reeds werd voorgelegd bij de laatste aanvraag art. 9ter, ingediend op 14.11.2015. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 18.01.2016 en bijgevolg werden de medische elementen vermeld in dit attest reeds behandeld. Het tweede voorgelegde medisch attest is niet gedateerd maar blijkt een aanvulling op het eerste attest te zijn. Verder dient er opgemerkt te worden dat deze attesten niet vermelden dat betrokkene omwille van zijn medische problemen in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen en om alzo in zijn land van herkomst via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene geen recente medische attesten voorlegt waaruit zou blijken dat hij momenteel nog steeds medische problemen zou hebben. Dit element wordt bijgevolg niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag had verwezen naar zijn hangende aanvraag tot medische regularisatie en had hij twee medische attesten toegevoegd waarvan één ongedateerd.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat het weergegeven motief in de bestreden beslissing dat hierop een antwoord vormt, steunt op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Er wordt verwezen naar verzoekers aanvraag die inmiddels afgesloten werd en naar het feit dat het medisch attest van 19 oktober 2015 reeds werd voorgelegd en beoordeeld. Het tweede medisch attest vormt slechts een aanvulling op het eerste en geen van beide attesten vermelden dat verzoeker niet kan reizen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij kampt met zware psychologische problemen en op zeer intensieve wijze behandeld wordt door psychiaters, wordt erop gewezen dat hij deze argumenten heeft kunnen doen gelden in zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat deze afgesloten was op het ogenblik van het nemen van huidige bestreden beslissing. Verzoeker ontkent niet dat de medische attesten niet vermelden dat hij niet zou kunnen reizen.

Waar verzoeker verwijst naar de beslissing van Fedasil en naar de veroordeling van het OCMW van Antwerpen, wordt opgemerkt dat hij deze elementen niet heeft aangevoerd in zijn aanvraag zodat hierover niet kon of moest gemotiveerd worden in de bestreden beslissing. Waar verzoeker aanvoert dat de verwerping van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen reden mag zijn om bij huidige bestreden beslissing geen rekening te houden met zijn psychiatrische problemen, wordt herhaald dat in huidige bestreden beslissing ook wordt opgemerkt dat de voorgelegde medische attesten niet vermelden dat verzoeker niet kan reizen, zodat dit gegeven in combinatie met een afgewezen aanvraag op medische gronden, wel degelijk lijkt te volstaan als antwoord op hetgeen verzoeker *in casu* in zijn aanvraag had vermeld omtrent zijn medische problematiek. Waar verzoeker stelt dat hij nood heeft aan regelmatige opvolging door een psychiater en dat hij deze behandeling niet kan krijgen in het land van herkomst, wordt opgemerkt dat verzoeker dit argument niet heeft aangehaald in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 28 december 2015 en wordt erop gewezen dat mocht de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken geoordeeld hebben in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat verzoeker zulke behandeling nodig heeft in zijn land van herkomst, hij vervolgens dient na te gaan of deze behandeling toegankelijk en beschikbaar is. De omstandigheid dat een beroep hangend is tegen de beslissing genomen inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet doet hieraan geen afbreuk. Gelet op het *privilège du préalable* wordt een administratieve rechtshandeling geacht wettig te zijn zolang ze niet is vernietigd en het beroep ertegen heeft geen schorsende werking. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom de medische toestand van verzoeker niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Zoals hierboven weergegeven, bevat de bestreden beslissing wel degelijk een motief in dit verband en wordt besloten met de zinsnede: *“Dit element wordt bijgevolg niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.”*

2.3.6. In het middel voert verzoeker aan dat er geen ambassade van België in Afghanistan operationeel is, dat hij zich naar Pakistan zou moeten begeven om daar de aanvraag in te dienen maar dat dit niet evident is en hij hiervoor niet de financiële middelen heeft. Hij uit kritiek op het feit dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 28 december 2015 geen melding heeft gemaakt van de afwezigheid van een Belgische ambassade in Afghanistan en van een gebrek aan financiële middelen om zich naar een andere ambassade te begeven. Bijgevolg diende hierover niet gemotiveerd te worden in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat in dit verband wordt gesteld dat verzoeker geen begin van bewijs heeft voorgelegd, wordt opgemerkt dat de motieven in de bestreden beslissing die melding maken van een gebrek aan begin van bewijs, het aangevoerd risico betreffen op een onmenselijke of vernederende behandeling en de schending van artikel 3 van het EVRM, en niet de omstandigheid dat verzoeker geen financiële middelen zou hebben, deze omstandigheid had hij immers niet aangevoerd. Verzoekers argumentatie in dit verband mist bijgevolg feitelijke grondslag.

2.3.7. Waar verzoeker zou aanvoeren dat het niet aanvaardbaar is om in de bestreden beslissing te stellen dat hij geen begin van bewijs heeft aangebracht, wordt opgemerkt dat volgende motieven een gebrek aan begin van bewijs vermelden:

“Betrokkene beweert dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om zijn aanvraag daar te doen, inhoudt dat zijn leven in gevaar zou komen omdat hij vreest vervolgd te worden of minstens onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker had aangevoerd dat hem terugsturen naar zijn land van herkomst zou inhouden dat zijn leven in gevaar komt omdat hij vreest vervolgd te worden of onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat het terugsturen van verzoeker naar een land waar hij zich moeilijk kan aanpassen en waar hij gemarginaliseerd zal worden omdat hij anders is, een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden, dat een terugkeer naar zijn land van herkomst buitengewoon nadelig of dodelijk zou zijn en praktisch onmogelijk en onmenselijk. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat het oordeel van de gemachtigde over deze beweringen, met name dat ze niet gestaafd worden door een begin van bewijs, zou steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeker had in zijn aanvraag enkel deze beweringen geponeerd. Verzoeker verwees in zijn aanvraag van 28 december 2015 wel naar zijn asielaanvragen, maar hierover wordt in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk gemotiveerd, met name dat ze afgewezen werden of niet in overweging genomen en dat de beroepen tegen deze beslissingen verworpen werden. Bijgevolg kan verzoeker niet voorhouden dat zijn asielaanvragen een bewijs inhouden dat hij vervolgd zou worden in zijn land van herkomst of daar het risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven die vermelden dat hij geen begin van bewijs heeft aangebracht van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst, of van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Verzoeker voert in dit verband tevens aan dat het een schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht *“door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet na 8 jaar verblijf in België kan terugkeren naar zijn land van herkomst”*, waarna verzoeker verduidelijkt dat hij niet kan terugkeren en dat zijn leven en zijn psychische en fysieke integriteit in gevaar zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals reeds gesteld, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt dat de voorgelegde medische attesten niet vermelden dat verzoeker omwille van zijn medische problemen niet zou kunnen reizen om alzo in zijn land van herkomst via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en dat verzoeker geen recente medische attesten voorlegt waaruit zou blijken dat hij momenteel nog steeds medische problemen zou hebben, en dat verzoeker zijn beweringen inzake artikel 3 van het EVRM en inzake zijn levensgevaar dient te staven met een begin van bewijs maar dit *in casu* niet doet, zodat deze elementen en beweringen niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheden. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat deze vaststellingen steunen op een onzorgvuldige of onjuiste feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht in dit verband niet kan worden aangenomen.

2.3.8. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker verwijst in het algemeen naar andere *“dossiers van de vreemdelingen die 4 – 5 jaar in België gewoond hebben”*. Verder in het middel verwijst verzoeker naar *“gelijkaardige dossiers”* waar de aanvragen wel gegrond werden verklaard en wel rekening werd gehouden *“met alle aangehaalde elementen”*. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld.

De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker ten slotte nog aanvoert dat hij voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 die, hoewel vernietigd, nog wordt toegepast en dat er positieve beslissingen worden genomen op basis van deze instructie, zodat het voor verzoeker niet duidelijk is waarom deze instructie niet op hem van toepassing is, wordt opgemerkt dat uit de aanvraag van 28 december 2015 niet blijkt dat verzoeker melding gemaakt heeft van deze instructie, zodat hierover niet diende gemotiveerd te worden in de bestreden beslissing en ook in dit verband de schending van het gelijkheidsbeginsel niet wordt aangetoond.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag wel melding heeft gemaakt van de wet van 22 december 1999. In dit verband wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene beweert verder dat hij de voorwaarden vervult en zich dus ook in een identieke situatie bevindt als de mensen die een regularisatie indienden op basis van de wet van 22.12.1999. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de wet van 22.12.1999 een enige en unieke operatie was. Bijgevolg zijn de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980. Verder is het aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf individueel onderzocht.”

2.3.9. Inzake de integratie van verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2008 in België, heeft Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd, behaalde een attest van inburgering, is werkwillig en heeft een vriendenkring opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Hieruit blijkt dat verzoekers integratie en zijn verblijf in België sinds 2008 niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden omdat de verwerende partij oordeelt dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden. De verwerende

partij hield dus wel degelijk rekening met de elementen van integratie, doch oordeelde dat deze niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus niet moeten worden onderzocht in het kader van een onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag. Een schending van de formele motiveringsplicht in dit verband kan niet worden aangenomen.

De motivering die inhoudt dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie, duur van het verblijf en sociale bindingen geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen verblijf en de integratie van verzoeker apprecieerde, kennelijk onredelijk is, nu verzoeker met zijn betoog niet *in concreto* aantoont dat de door hem aangehaalde elementen van integratie het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

2.3.10. Waar verzoeker aanvoert dat de commissie van advies geraadpleegd diende te worden in het geval de verwerende partij twijfelde aan de lokale verankering van verzoeker, wordt herhaald dat verzoeker in de aanvraag van 28 december 2015 geen melding heeft gemaakt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waarin lokale verankering als een criterium wordt vermeld, zodat over deze instructie en over het criterium “lokale verankering” niet moest worden gemotiveerd. Zoals hierboven reeds gesteld, betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en dient in deze fase enkel te worden onderzocht of er buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen en wordt deze onontvankelijk verklaard, wat *in casu* het geval is.

De lokale verankering van verzoeker betreft een element van integratie dat in deze fase niet onderzocht diende te worden. Verzoeker toont evenmin met concrete gegevens aan dat deze lokale verankering het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Bijgevolg moest in deze fase geen procedure worden opgestart bij de commissie van advies voor vreemdelingen.

2.3.11. De Raad wijst er voorts op dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet wettelijk gehouden is om specifiek en afzonderlijk te motiveren over ‘het geheel van de feitelijke elementen’. De formele motiveringsplicht houdt in dat de gemachtigde de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, opneemt in de motivering en dus kenbaar maakt, zodat verzoeker deze motieven kent en tevens kan oordelen of het nuttig is om beroep aan te tekenen tegen een negatieve beslissing, *quod in casu*. Daarnaast legt de materiële motiveringsplicht de gemachtigde op dat de motieven die hij in de bestreden beslissing opneemt afdoende zijn, in die zin dat motieven inhoudelijk draagkrachtig zijn op een wijze die het *dictum* van de bestreden beslissing naar rede schraagt. De motiveringsplicht verplicht evenwel niet dat de gemachtigde een apart onderdeel van de motivering zou dienen te wijden aan het geheel van de motieven of de aangevoerde elementen die besproken worden. Het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde over de elementen op zich en over de elementen in hun geheel, kan afdoende blijken uit de gewone lezing van de motieven van de bestreden beslissing, zoals *in casu* overigens duidelijk het geval is.

2.3.12. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.3.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET